

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marty Tůmové a soudců JUDr. Ivana Koblíhy a JUDr. Ivany Petrové ve věci

žalobkyně: [osobní údaje žalobkyně]

sídlem [adresa],

zastoupená advokátem JUDr. [jméno] [příjmení], LL.M.

sídlem [adresa]

proti

žalovaným: 1. [jméno] [příjmení], [datum narození]

bytem [adresa], Slovensko

zastoupený advokátem Mgr. [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

2. [jméno] [jméno], [datum narození]

bytem [adresa]

zastoupený advokátem Mgr. [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

3. [jméno] [příjmení], [datum narození]

bytem [adresa]

zastoupený advokátem Mgr. [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

o 176 048 709,47 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze č.j. 80 Cm 139/2017 – 190 ze dne 22. ledna 2019

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze č.j. 80 Cm 139/2017 – 190 ze dne 22. ledna 2019 se zrušuje a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud prvního stupně rozhodl, že v řízení se podle § 52 odst. 2 z.č. 90/2012 Sb. v platném znění důkazní břemeno přenáší ze žalovaných 1, 2 a 3 na žalobkyni. Uvedl, že usnesení neobsahuje odůvodnění z důvodu § 169 odst. 2 o.s.ř.. Poskytl též poučení, že proti usnesení není dle § 202 odst. 1 písm. a) o.s.ř. přípustné odvolání.

Poučení:

2. Proti tomuto usnesení se žalobkyně odvolala. Má za to, že napadené usnesení je nesprávné, nezákonné a v rozporu s poučením je proti němu odvolání přípustné. Odvolání odůvodnila důvody dle § 205 odst. 2 písm. c), d), e) a g) o.s.ř. Dle jejího názoru se nejedná o usnesení, které se týká vedení řízení, odkazuje při tom na ustálenou rozhodovací praxi některé judikáty, z nichž cituje. Má dále za to, že nebyly splněny důvody pro vydání napadeného usnesení, neboť

k přenesení důkazního břemene dle § 52 odst. 2 ZOK může dojít pouze ve výjimečných případech, jestliže nesení důkazního břemene po příslušném členovi nelze spravedlivě požadovat. Vzhledem k tomu, že napadené usnesení není odůvodněno, je nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze seznat, proč soud o přenesení důkazního břemene dle § 52 odst. 2 ZOK rozhodl, nevypořádal se ani s argumenty žalobkyně o tom, že přenesení důkazního břemene není důvodné, přičemž žalovaní neprokázali, že po nich nelze spravedlivě požadovat unesení důkazního břemene. Své argumenty podrobně rozvedla. Žalobkyně navrhla zrušení napadeného usnesení.

3. Žalovaní se k odvolání vyjádřili. Mají za to, že napadené usnesení je usnesením, kterým se upravuje vedení řízení, a proto proti němu není odvolání přípustné. Mají též za to, že napadeným usnesením není zasahováno do práv žalobce, neboť zmíněné ustanovení přenesení důkazního břemene umožňuje. Dle jejich názoru i kdyby bylo odvolání přípustné, nebyl by důvod pro jeho zrušení, neboť je správné a zákonné, neboť byly splněny podmínky, které cit. ustanovení stanovuje, což podrobně rozvádí.

4. Žalovaní navrhli, aby odvolání žalobce bylo odmítnuto, eventuálně, aby napadené usnesení bylo potvrzeno.

5. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení dle § 212 a násl. o.s.ř.

6. Předně se zabýval přípustností odvolání, neboť soud prvního stupně veden svým chybným názorem, jak odůvodněno níže, poskytl účastníkům chybné poučení o nemožnosti podat odvolání. Přitom proti zmíněnému usnesení je odvolání přípustné, jak rovněž níže uvedeno, a proto jej odvolací soud přezkoumal.

7. Dle § 169 odst. 2 o.s.ř. vyhotovení každého usnesení, kterým se zcela vyhovuje návrhu na předběžné opatření, návrhu na zajištění důkazu, návrhu na zajištění předmětu důkazního prostředku ve věcech týkajících se práv z duševního vlastnictví nebo jinému návrhu, jemuž nikdo neodporoval, nebo usnesení, které se týká vedení řízení, anebo usnesení podle § 104a, nemusí obsahovat odůvodnění. Odůvodnění nemusí obsahovat rovněž usnesení, kterým bylo rozhodnuto nikoli ve věci samé, připouští-li to povaha této věci a je-li z obsahu spisu zřejmé, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto; v tomto případě se ve výroku usnesení uvedou zákonná ustanovení, jichž bylo použito, a důvod rozhodnutí.

8. Judikatura Ústavního soudu zdůrazňuje, že absence řádného odůvodnění rozhodnutí zakládá jeho nepřezkoumatelnost a zpravidla i protiústavnost. Nejsou-li totiž zřejmé důvody toho kterého rozhodnutí, svědčí to o libovůli v soudním rozhodování. Co do rozsahu odůvodnění přitom postačí uvedení základních důvodů, které soud vedly k přijetí rozhodnutí a které jsou způsobilé jeho výrok srozumitelně a přezkoumatelným způsobem vysvětlit (IV. ÚS 1324/14).

9. Dle § 170 odst. 1 o.s.ř. soud je vázán usnesením, jakmile je vyhlásil; nedošlo-li k vyhlášení, jakmile bylo doručeno, a není-li třeba doručovat, jakmile bylo vyhotoveno.

10. Dle odst. 2 cit. ust. usnesením, kterým se upravuje vedení řízení, není však soud vázán.

11. Z uvedeného vyplývá, že usnesení, jímž se upravuje vedení řízení, je výjimkou z vnitřní vázanosti soudu usnesením; tato usnesení tedy soud může i bez návrhu změnit, žádají-li si toho potřeby vedení řízení, aniž je zapotřebí dřívější usnesení jakkoli formálně odklidit, jedná se o usnesení, v nichž se projevuje řídicí role soudu v procesu, často mnohdy technickoorganizační povahy, ta nemusí obsahovat odůvodnění (§ 169 odst. 2 o. s. ř.) a nelze se proti nim ani odvolat (§ 202 odst. 1 písm. a) o. s. ř.), neboť nemohou přivodit vážnější újmu na právech účastníků.

12. O.s.ř. sice blíže nevymezuje, která usnesení se vztahují k vedení řízení, lze však dovozovat, že právě proto, jak zmíněno shora, jde pouze o usnesení, která nemohou přivodit vážnější újmu na právech účastníků, např. usnesení o nařízení nebo odročení jednání, usnesení o ustanovení znalce nebo usnesení, jímž se nařizuje dokazování a určuje způsob jeho provedení, usnesení o spojení věcí ke společnému řízení nebo popř. vyloučení věci k samostatnému řízení apod.

13. Dle § 52 odst. 2 z. [číslo] sb. je-li v řízení před soudem posuzováno, zda člen orgánu obchodní korporace jednal s péčí řádného hospodáře, nese důkazní břemeno tento člen, ledaže soud rozhodne, že to po něm nelze spravedlivě požadovat.

14. Odvolací soud má za to, že usnesení o tom, že se důkazní břemeno dle § 52 odst. 2 z.č. 50/2012 Sb. přenáší na žalobkyni, nelze považovat za usnesení, jímž se upravuje vedení řízení, jak uvedl soud prvního stupně, ani se nejedná o jiné usnesení, jež dle § 169 odst. 2 o.s.ř. nemusí obsahovat odůvodnění. Jde o usnesení, jímž se zásadně zasahuje do práv a povinností účastníků, v daném případě jde o přenesení zásadní povinnosti žalovaných při nesení důkazního břemene dle § 52 odst. 2 z.č. 50/2012 Sb. na žalobce; z tohoto důvodu je nutné, aby takové usnesení obsahovalo dostatečné odůvodnění toho, že na žalovaných jako bývalých jednatelích nelze spravedlivě požadovat, aby prokazovali, že jednali s péčí řádného hospodáře.

15. Odvolací soud s ohledem na shora uvedené uzavřel, že soud prvního stupně pochybil, když napadené usnesení považoval za usnesení o vedení řízení a z tohoto důvodu jej řádně neodůvodnil, tzn., že nijak nezmínil, jaké úvahy ho vedly k tomu, že nesení důkazního břemene nelze na žalovaných spravedlivě požadovat, napadené usnesení je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odvolací soud proto napadené usnesení zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 219a odst. 1 písm. b), § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř.).

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného Nejvyššímu soudu České republiky do 2 měsíců od doručení rozhodnutí prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně a nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239, § 240 odst. 1 o.s.ř.).

Praha 1. srpna 2019

JUDr. Marta Tůmová
předsedkyně senátu